

Arrest

nr. 229 035 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2012 werd aan verzoekster de vluchtelingenstatus toegekend. Op 21 augustus 2014 werd evenwel beslist tot de intrekking van de vluchtelingenstatus nadat werd vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot naar Albanië was teruggereisd. Verzoeksters beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen die beslissing werd verworpen op 6 maart 2015.

1.2. Op 26 maart 2015 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

mevrouw:

naam: O.

voornaam: I.

geboortedatum: 30.10.1992

geboorteplaats: S.

nationaliteit: van Albanese herkomst

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 6 juni 2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 49 §3 van 15.12.1980: Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene heeft asiel aangevraagd op 09.10.12 samen met haar echtgenoot en kind. Het gezin werd op 25.10.12 erkend door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en statenlozen (CGVS). Als een gevolg verkreeg zij een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Zij werd in het bezit gesteld van een B kaart op 05.04.2013. Zij beviel van een tweede kind in België op 11.05.13

De betrokkene werd samen met haar echtgenoot opnieuw gehoord op 13.08.2014 omdat haar echtgenoot teruggekeerd was naar Albanië na zijn erkenning. Aan de verklaringen die zij afgelegd hebben over deze reis werd door het CGVS geen geloof gehecht. De terugkeer van haar echtgenoot naar het thuisland ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door het koppel beweerde vrees voor vervolging. De betrokkene had haar asielaanvraag gesteund op de motieven van haar echtgenoot. Ook al is zij zelf niet teruggekeerd, haar motieven zijn net als de zijne dus ongeloofwaardig. Het CGVS heeft daarom op 21.08.2014 de vluchtelingenstatus van de betrokkene ingetrokken op basis van art 57/6 eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980. Ook de vluchtelingenstatus van haar minderjarige kinderen werd ingetrokken op 21.08.14.

Hiertegen ging de betrokkene in hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bij arrest van 06.03.2015 (nr 140422) bevestigt de RvV de intrekking van de vluchtelingenstatus in volle rechtsmacht.

Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de, zo blijkt nu, op frauduleuze elementen gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingehouden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht.

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In casu is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Artikel 49 §3 van 15.12.1980: Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene heeft asiel gevraagd op 09.10.12 samen met haar echtgenoot en kind. Het gezin werd op 25.10.12 erkend door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Als een gevolg verkreeg zij een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Zij werd in het bezit gesteld van een B-kaart op 05.04.2013. Zij beviel van een tweede kind in België op 11.05.2013. De betrokkene werd samen met haar echtgenoot opnieuw gehoord op 13.08.2014 omdat haar echtgenoot teruggekeerd was naar Albanië na zijn erkenning. Aan de verklaringen die zij afgelegd hebben over deze reis werd door het CGVS geen geloof gehecht. De terugkeer van haar echtgenoot naar het thuisland ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door het koppel beweerde vrees voor vervolging. De betrokkene had haar asielaanvraag gesteund op de motieven van haar echtgenoot. Ook al is zij zelf niet teruggekeerd, haar motieven zijn net als de zijne dus ongeloofwaardig. Het CGVS heeft daarom op 21.08.2014 de vluchtelingenstatus van de betrokkene ingetrokken op basis van art 57/6 eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980. Ook de vluchtelingenstatus van haar minderjarige kinderen werd ingetrokken op 21.08.2014.

Hiertegen ging de betrokkene in hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bij arrest van 06.03.2015 (nr 140422) bevestigt de RvV de intrekking van de vluchtelingenstatus in volle rechtsmacht. Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de betrokkene rechtstreeks voortvloeit uit de, zo blijkt nu, op frauduleuze elementen gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingehouden”.

Eerste onderdeel,

Verzoekster wijst in eerste instantie op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Verzoekster is getrouwd en moeder van twee kinderen.

Verwerende partij was er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing perfect van op de hoogte dat verzoekster hier al geruime tijd verblijft en deel uitmaakt van een gezin. Dat blijkt ook duidelijk uit de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar „haar echtgenoot en kind” en waarin wordt gesteld dat verzoekster op 11.05.2013 beviel van haar tweede kind.

Welnu, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. Ook naar artikel 8 EVRM wordt op geen enkele manier verwezen.

Verwerende partij had in de bestreden beslissing een proportionaliteitsafweging moeten maken tussen het gezinsleven van verzoeker enerzijds en het belang van de Belgische staat anderzijds.

Dat deze afweging in het geheel ontbreekt.

De bestreden beslissing is bijgevolg nietig.

Tweede onderdeel,

[...];

2.1.2. In het tweede middel voert verzoekster aan:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de artikelen 49 §3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 8 EVRM.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
 - . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v.

de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoekster verwijst naar bovenstaand middel; indien verzoekster gehoord was geweest, had zij verwerende partij op de hoogte kunnen stellen van het ingestelde cassatieberoep. De bestreden beslissing dateert immers van na het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verwerende partij de bestreden beslissing niet had genomen als zij op de hoogte was geweest van het door verzoeker ingediende cassatieberoep bij de Raad van State.

Daarnaast had verzoekster, indien zij gehoord was geweest, kunnen opwerpen dat haar familiale toestand conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende in rekening te worden gebracht.

Zij had opgeworpen dat zij gehuwd is en moeder van twee kleine kinderen.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2.1. Het eerste onderdeel van het eerste middel en het tweede middel worden hieronder gezamenlijk besproken.

2.2.2. Verzoekster voert in het eerste onderdeel aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op automatische wijze werd afgegeven naar aanleiding van de intrekkingbeslissing van de vluchtelingenstatus en dat daarbij geen enkele overweging werd gemaakt met betrekking tot verzoeksters familieleden of de belangen van haar twee minderjarige kinderen. In het tweede middel zet zij uiteen dat indien zij naar aanleiding van het bestreden bevel was gehoord conform artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zij deze elementen had kunnen vermelden in het licht van de proportionaliteitsafweging die wordt voorgeschreven door artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tegen wat volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 8 EVRM ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft tevens kritiek op het feit dat op geen enkele manier naar artikel 8 EVRM verwezen wordt.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 49 §3 van 15.12.1980: Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene heeft asiel aangevraagd op 09.10.12 samen met haar echtgenoot en kind. Het gezin werd op 25.10.12 erkend door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en statenlozen (CGVS). Als een gevolg verkreeg zij een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Zij werd in het bezit gesteld van een B kaart op 05.04.2013. Zij beviel van een tweede kind in België op 11.05.13

De betrokkene werd samen met haar echtgenoot opnieuw gehoord op 13.08.2014 omdat haar echtgenoot teruggekeerd was naar Albanië na zijn erkenning. Aan de verklaringen die zij afgelegd hebben over deze reis werd door het CGVS geen geloof gehecht. De terugkeer van haar echtgenoot naar het thuisland ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door het koppel beweerde vrees voor vervolging. De betrokkene had haar asielaanvraag gesteund op de motieven van haar echtgenoot. Ook al is zij zelf niet teruggekeerd, haar motieven zijn net als de Zijne dus ongeloofwaardig. Het CGVS heeft daarom op 21.08.2014 de vluchtelingenstatus van de betrokkene ingetrokken op basis van art 57/6 eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980. Ook de vluchtelingenstatus van haar minderjarige kinderen werd ingetrokken op 21.08.14.

Hiertegen ging de betrokkene in hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bij arrest van 06.03.2015 (nr 140422) bevestigt de RvV de intrekking van de vluchtelingenstatus in volle rechtsmacht.

Gezien het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de, zo blijkt nu, op frauduleuze elementen gesteunde erkenning als vluchteling, moet in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel het verblijfsrecht van onbeperkte duur worden ingehouden.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Artikel 49, §5, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 7°, het bevel geven om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 09.10.2012 haar asielaanvraag indiende, zodat hoe dan ook geen redelijke twijfel kan bestaan nopens het feit dat de in casu bestreden beslissing genomen werd binnen de in artikel 49, §5, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van tien jaar. Terwijl bovendien afdoende wordt gemotiveerd om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging van oordeel is dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende betekend te worden.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kennelijk onredelijk werd besloten dat de vaststelling dat de erkenning als vluchteling gesteund was op frauduleuze elementen noopt tot een beëindiging van het verblijfsrecht van onbeperkte duur, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij betwist zulks ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

De verzoekende partij voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(.) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar het feit dat zij getrouwd is en twee minderjarige kinderen heeft, doch zij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing zou strijden met het hoger belang van de kinderen, dan wel met haar gezinsleven.

Dienaangaande moet benadrukt worden dat tevens ten aanzien van de levenspartner van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen is, zodat eenvoudigweg niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk zou kunnen betekenen op het gezinsleven van de verzoekende partij. Terwijl het uiteraard in het hoger belang van de minderjarige kinderen is om niet van de ouders gescheiden te worden.

Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk is gemotiveerd nopens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst geen dergelijke motiveringsplicht.

Eenzelfde opmerking dient gemaakt te worden nopens artikel 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij inderdaad evenmin ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bevat geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een

marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande benadrukt verweerder dat ook ten aanzien van de levenspartner van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen, zodat niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze dat in casu bestreden beslissing het gezin van de verzoekende partij zou kunnen ontwrichten.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om

haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing nergens rekening gehouden wordt met het cassatieberoep dat door haar bij de Raad van State werd ingesteld tegen het arrest nr. 140.442 dd. 06.03.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar verzoekende partij zich in dit kader beroept op een schending van art. 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Zie ook:

“4.1.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekende partijen tonen niet aan dat de richtlijn 2008/115/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. De Raad merkt verder ten overvloede op dat artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, deze lidstaat “overweegt”, onverminderd hetgeen is voorzien in het zesde lid van dit artikel, “ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen” zolang de procedure loopt. Deze bepaling kan niet worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan de onderdanen van de lidstaten zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op deze bepaling.” (R.v.V. nr. 111 018 van 30 september 2013)

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat -zoals de verzoekende partij overigens uitdrukkelijk erkent- het cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft, zodat het arrest nr. 140.442 dd. 06.03.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rechtsgeldig en uitvoerbaar moet geacht worden, ten zij en tot dat de Raad van State zou besluiten tot de cassatie van het arrest.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk diende te motiveren nopens het hangende cassatieberoep bij de Raad van State. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaande ook tot vage kritiek, zonder aannemelijk te maken op welke wijze een gebeurlijke verwijzing naar het cassatieberoep tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

De verzoekende partij ontbeert aldus belang bij haar kritiek.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende betekend te worden aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;
- het hoorrecht ;
- de artikelen 49, §3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben kunnen inlichten nopens het hangende cassatieberoep indien zij gehoord zou geweest zijn. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in voorkomend geval niet zou zijn genomen. De verzoekende partij voert ook aan dat zij had kunnen opwerpen dat haar familiale toestand in rekening diende gebracht te worden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen, gelet op het feit dat zij op 13.08.2014 gehoord werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name voorafgaand aan de intrekking van haar vluchtelingenstatus. Vervolgens beschikte de verzoekende partij in het kader van de procedure volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een tweede maal over de mogelijkheid om nuttig voor haar belangen op te komen.

Verzoekende partij heeft dan ook onmiskenbaar de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, dit voorafgaand aan de intrekking van haar vluchtelingenstatus en derhalve voorafgaand aan de in casu bestreden beslissing.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Integendeel valt niet in te zien om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tot een andere beslissing zou gekomen zijn, om de enkele reden dat door de verzoekende partij een niet-schorsend cassatieberoep werd ingesteld tegen het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen in volle rechtsmacht.

Terwijl een loutere verwijzing naar het gezinsleven evenmin kan volstaan, gelet op het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus, alsook verplichting om het grondgebied te verlaten eveneens geldt ten opzichte van de echtgenoot van de verzoekende partij.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel opnieuw verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, stelt verweerder vast dat hierop reeds afdoende is gerepliceerd in de uiteenzetting in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij.

Verweerder verwijst dan ook naar haar eerste middel, hetwelke hier als hernomen dient beschouwd te worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende betekend te worden aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu wordt het recht op verblijf beëindigd en betreft het aldus een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM

2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

2.2.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat op zich geen formele motiveringsplicht, maar stelt enkel dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing "*rekening wordt gehouden*" met de daar vernoemde belangen. Artikel 74/13 dient aldus te worden opgevat als een bijzondere zorgvuldigheidsplicht, eerder dan een formeel motiveringsvereiste (L. DENYS, *Overzicht van het vreemdelingenrecht*, Heule, INNI Publishers, 2019, p. 757).

2.2.6. In de bestreden beslissing zelf wordt reeds al opgemerkt dat verzoekster een echtgenoot en kinderen heeft. De bewering in de nota met opmerkingen dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van familiale belangen of belangen van minderjarige kinderen, is dan ook manifest onjuist. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij niet wist of diende te weten dat er sprake is van een gezinsleven in België en van minderjarige kinderen.

Daarnaast blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoekster in 2012 als vluchteling werd erkend en derhalve tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in 2015 over een verblijfsrecht in België beschikte. In tegenstelling tot wat door de verwerende partij wordt voorgehouden, werd verzoekster wel degelijk toegelaten tot verblijf en gaat het niet om een situatie van eerste toelating tot het grondgebied in het licht van artikel 8 van het EVRM. Derhalve diende de bestreden beslissing getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. Waar de verwerende partij vervolgens betoogt dat de bestreden beslissing slechts een tijdelijke verwijdering zou behelzen en geen absoluut verbod bevat om terug naar België te komen, geeft zij slechts een *post factum*-motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Daargelaten of de bewering dat zij op een later tijdstip kan terugkeren correct is, blijkt hieruit niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsbelang en de belangen van de minderjarige kinderen, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM. Ook blijkt nergens uit op welke wijze de verwerende partij deze belangen heeft beoordeeld, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Het enkele feit dat ten aanzien van het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, toont niet afdoende aan dat de verwerende partij daarbij tot de vereiste proportionaliteitsafweging zou zijn overgegaan.

2.2.7. Met betrekking tot het recht om gehoord te worden, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest, betwist de verwerende partij dat dit hoorrecht van toepassing is.

De Raad merkt echter het volgende op. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een

administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van de artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is derhalve van toepassing.

Waar de verwerende partij opwerpt dat verzoekster op 13 augustus 2014 werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit gehoor enkel betrekking had op de vraag of er grond was tot intrekking van de vluchtelingenstatus, maar geen betrekking had op de aanwezigheid van belangen waarmee rekening moest worden gehouden bij een voorgenomen verwijderingsmaatregel. Voorts blijkt nergens ook uit of de verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de verklaringen van verzoekster voor het Commissariaat-generaal. Er blijkt dus niet dat verzoekster de kans heeft gekregen om haar gezinsbelangen te doen gelden.

2.2.8. In de mate verweerder opmerkt dat aan alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat, daargelaten of hieruit afdoende kan blijken dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, verzoekster daarnaast eveneens wijst op de belangen van de minderjarige kinderen. Ook met deze belangen moet rekening worden gehouden in het kader van de belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster moet aldus worden bijgetreden waar zij aanvoert dat, indien zij was gehoord, zij de verwerende partij op deze elementen had kunnen wijzen. Nergens blijkt dat de verwerende partij hiermee reeds rekening zou hebben gehouden.

Verzoekster maakt dan ook een schending aannemelijk van artikel 41 van het Handvest in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT